

[Pürschel.]

kerer at se vende tilbage som en Boome-
rang, der ikke har ramt sit Maal, og ramme
den, der slynger den ud, meget haardt?
Naar man ser paa denne Lovs Bestemmelser,
maa man erkende, at med denne Lov i
Hænderne staaer Samfundet, naar det ønsker
at bekæmpe alle Misbrug af Alkohol, meget
stærkere, end det staaer i Øjeblikket med
den nugældende Lov. Jeg nævner § 18,
som siger, at Beruselse udelukker kun
Anvendelse af Straf, naar Gerningsmanden
har handlet uden Bevidsthed; en tilsvarende
Regel findes ikke i den nugældende Straffelov.
Jeg nævner § 65, 4de Stykke, hvor det
fastsættes, at en Mand, der har begaaet
en Forbrydelse under Paavirkning af spiritu-
tøse Drikke, kan indsættes i Arbejdshus.
Jeg nævner § 73, hvorefter den, der er drik-
fældig, kan anbringes i en Helbredelses-
anstalt for Drankere eller i en særlig For-
varingsanstalt. Jeg nævner § 75, som ikke
fastsætter noget nyt, men bevarer det
gamle, at man i visse Tilfælde kan give
Drankere et Tilhold. Den Paragraf, som
det ærede Medlem særlig vendte sig imod,
var § 86, hvor man fra et stort Flertals
Side har ønsket en Ændring i den Retning,
at selvforskyldt Beruselse kan tages med i
de Forhold, som kan medføre en Nedsæt-
telse af Straffen. Ja, jeg er ikke bange for
at sige, at jeg mener, der kan tænkes saa-
danne Tilfælde, hvor en ung Mand, ikke
tidligere straffet, maaske ganske uvant med
at omgaas de stærke Drikke, kommer i Sel-
skab og bliver beruset — selvforskyldt,
naturligvis, der foreligger ikke noget som
helst abnormt; det er en ganske normal Rus
— og i denne Tilstand begaar en Forbry-
delse, hvorom man maa sige, det vilde aldrig
være faldet den Mand ind at begaa noget
saadant i ædru Tilstand. Er der saa noget
Menneske, han være nok saa ivrig Afholds-
mand, som ikke vil kunne se, at det her
vilde være ganske urimeligt at udelukke
dette fra at tages i Betragtning som en
formildende Omstændighed? Nej, man skal
ikke skyde saa højt, at man skyder over
Maalet, og man skal være villig til at er-
kende, at der i denne Lov er givet gode
Midler for Domstole, der ønsker at ramme
Misbrug af Alkohol. Og her maa jeg maaske
blot ganske kort tilbagevise det, det ærede
Medlem sagde om visse Dommeres Til-
bøjelighed til at tage en Taar over Tørsten
og deres formodede Tilbøjelighed til at ville
lade sig paavirke deraf i Paadømmelsen
af disse Forseelser. Jeg tror, at det er til-
strækkeligt at vise dette tilbage; jeg tror

slet ikke, at det er nødvendigt at bruge
stærke Ord om denne Udtalelse. Jeg skal
endnu i denne Forbindelse nævne § 138, der
fastsætter Straf for den, som forsætlig
eller ved grov Uagtsomhed hensætter sig
i beruset Tilstand, hvis han i denne Til-
stand udsætter andres Person eller betyde-
ligere Formueværdier for Farer. Dér har
man virkelig en meget kraftig Bestemmelse
til at kunne ramme Alkoholmisbrug med.

Hermed tror jeg, jeg har svaret paa
det væsentligste af det, der er blevet frem-
ført overfor mig.

L. D. Rasmussen: Jeg maatte maaske
først gøre en Bemærkning om et Emne, som
den ærede Ordfører (Pürschel) var inde paa
i Gaar i Tilknytning til § 80, nemlig Spørgs-
maalet om skærpede Straffebestemmelser for
Skattesnydere. Hvad der i særlig Grad var
Aarsag til, at dette Spørgsmaal blev taget
op i Udvalg, var dette, at under de Forhold,
vi har i Øjeblikket, vil en Mand efter at
have snydt sin Kommune for Skat kunne
beholde sin Valgret, ja, endogsaa blive valgt
som Tillidsmand for denne Kommune, hvis
Interesser han har vist er ham saa ganske
ligegyldige. Dette fandt vi var et Forhold,
der var ganske utilbørligt, og som derfor
burde ændres, hvilket kun kan ske gennem
en skærpet Straffebestemmelse.

Med Hensyn til det ærede Medlem Hr.
Vagn Bros Bemærkninger til § 59, Ændrings-
forslag Nr. 51, vil jeg gerne sige, at jeg var
desværre ikke til Stede i Salen i det Øjeblik,
jeg var kaldt ud i andet Ærinde, men jeg
har faaet refereret, at det ærede Medlem
særlig argumenterede til Fordel for den
Bestemmelse med, at Lovovertræderen maa,
naar Statsmagten viser ham Hensyn ved
betinget Dom, i en lang Aarrække anstrenge
sig til det yderste for at leve hæderligt. Ja,
om Aarrækken er lang eller kort, naar den
ikke er utilbørlig kort, forekommer mig at
være ret underordnet, men det skulde
egentlig være ejendommeligt, om de mange
forskellige, som har haft med hele dette
Spørgsmaal at gøre, Professor Torp f. Eks.,
de mange udmærkede Jurister, der sad i
Straffelovskommissionen af 1917, ikke min-
dre end tre Justitsministre, hvoriblandt det
ærede Medlems eget Partis Justitsminister
fra i Fjor, samt hele Udvalget, ikke skulde
have været opmærksomme paa den Side af
Sagen for netop lige nu, om man kunde
gennemdrøfte i et halvt Aar alle disse Be-
stemmelser, ogsaa dem, der fandtes i Kapitel
7, ogsaa § 59, uden at der hævede sig Røster
for at fastholde Prøvetiden paa 5 Aar,